

[Svend Auken]

som ellers findes for landenes samarbejde i øjeblikket. Vi har en dansk interesse i, at det er spørgsmål som åbenhed og fred, spørgsmål som beskæftigelse til de arbejdsløse og stigende velstand, spørgsmål som beskyttelse af miljøværdier og endelig spørgsmål om lønmodtageres rettigheder, der på en helt anderledes central måde kommer til at stå i forgrunden for den europæiske opmærksomhed.

Man taler så meget om demokratisk underskud. Fru Elisabeth Arnold var inde på – synes jeg med rette – at det alvorligste demokratiske underskud, der er i det europæiske samarbejde i øjeblikket, er befolkningens manglende interesse for, hvad der foregår. Det tror jeg hænger sammen med, at emnerne for samarbejdet opleves som fjerne og teknisk betonedede og ikke som jordnære, vedkommende anliggender, og derfor er det så vigtigt, at man kan få ændret dagsordenen for samarbejdet.

Med den brede tilslutning, der er til den dagsorden, jeg har foreslået her i dag, opfatter jeg det sådan, at der her i Folketinget fra Socialistisk Folkeparti til og med, jeg havde nær sagt udenrigsministeren, men jeg skal være venlig at sige regeringen, er et bredt formuleret ønske om ud fra danske værdier at øve indflydelse i Europa. Det tager jeg som det andet positive resultat af debatten i dag.

Udenrigsministeren havde med rette og lidt drillende hæftet sig ved, at jeg havde brugt udtrykket, at man tidligere i debatten i alt for høj grad havde ladet sig dominere af dem, der ingenting ville, og dem, der ville sluge alting råt. Jeg kunne godt forstå, at udenrigsministeren følte sig så truffet, for det var præcis ham, jeg havde tænkt på med udtrykket »parat til at sluge alting råt«.

Imidlertid kan udtrykket: dem, der ingenting vil og ingenting vil være med til, jo ikke med rette bruges om Socialdemokraterne, som stort set har støttet alt det, der er gennemført i EF, bortset fra pakken, hvor vi stemte imod af alle de grunde, man kender til. Nej, det er en betegnelse, som man efter min mening med rette kan klæbe på Folkebevægelsen, som har øvet en alt for stor indflydelse på vores europæiske debat.

Det er ikke dem, der vil sluge alting råt, og dem, der ingenting vil, der skal bestemme vores politik i fremtiden. Det må være flertallet af befolkningen, flertallet i Folketinget, der ud fra grundlæggende danske værdier ønsker at tage

aktiv del i det europæiske samarbejde og præge det med synspunkter, som er vores.

Og så skal jeg med udgangspunkt i den, jeg tror bevidste misforståelse af mit forslag om en kodeks fra EF's side om investeringer i de tidligere kommunistlande, som udenrigsministeren gjorde sig skyldig i, sige bare et par ord om, hvad tanken er. Tanken er at have nogle fælles spilleregler, som selvfølgelig ikke er retligt forpligtende, men er retningsgivende for, hvad god opførsel er i den forbindelse. Forbilledet for en sådan kodeks er OECD's kodeks for multinationale selskabers optræden med investeringer først og fremmest i Den Tredje Verden, i udviklingslandene.

Jeg tror, at der er behov for en sådan kodeks. Det er rigtigt, som udenrigsministeren siger, at de tidligere diktatorlande er meget interesserede i at få udenlandske investeringer, og derfor vil de nok ikke være særlig velegnede til at øve modstand, hvor der er tale om – som jeg sagde det, i enkelte tilfælde – røveri af værdier, eller hvor der er tale om misbrug af menneskelig arbejdskraft.

Det er jo netop det, der har været problemet med udviklingslandene. De har i mange tilfælde netop været interesseret i at hidlokke multinationale selskabers investeringer og derfor ikke kunnet øve noget effektivt værn mod misbrug i forbindelse med disse investeringer.

Derfor har OECD-landene påtaget sig den forpligtelse at formulere en kodeks. Jeg tænkte, at det kunne være en fornuftig tanke, at EF-landene også diskuterede noget sådant med henblik på at sikre, at der kommer flere og bedre investeringer i de tidligere kommunistlande.

Jeg er i øvrigt enig med udenrigsministeren i meget af det, han sagde om den nedkørte tilstand, som de østeuropæiske landes økonomi befinder sig i. Som bekendt har Socialdemokratiet aldrig nogen sinde ment, at de kommunistiske regimer eller de kommunistiske økonomiske systemer kunne danne model for noget, vi skulle foretage os her i landet. Som enhver ved, har der altid været et skisma i arbejderbevægelsen mellem kommunisterne på den ene side og socialdemokraterne på den anden side, og det, der bl.a. er sket nu, er, at enhver kan se, at det ikke var kommunisterne, der havde ret.

Min sidste bemærkning skal være til økonomiministeren: Jeg tror, det er meget vigtigt, når vi diskuterer den fremtidige udvikling af det